

Hellen Rinell
621 Nakano Cho
Yashiro
H I M E J I C I T Y
Japan.

Göteborg den 25/8 1956.

N:o 19.

Käraste lillasyster!

Här dräller japanbrev över mej varhelst i världen jag befinner mej. Jag har nu 3 st, skrivna i Yokohama. Det sista kom med förmiddagsposten i går. Det var nr 26 av den 17/8. Och med eftermiddagsposten kom det bebadade lilla paketet slinkande ner på hallgolvet! Ack, så sött! Det var läckra små saker. Jag ringde Maggie och undrade om hon möjligtvis var i stan någon dag. Men då det inte skulle hända just nu kom vi överens att jag skulle sända den med vanlig post, vilket jag gjorde i går. I morse började jag och fundera på var jag lagt min brosch, jag kunde inte hitta den. Jag letade och letade och fann det hopplöst. Till slut rungde jag till Maggie och frågade om jag möjligtvis lagt den tillbaka i asken. Nej då. Fortsatte att leta. Till slut kom jag att tänka på att jag haft min sylåda framme i går. Och där hade den slunkit ner. Tack o lov. Den var förfärligt söt. Tack ska du ha! Men jag måste också säga att du ska inte alls känna att du skall uppmuntra mej med presenter för mina små tjänster. Dom är jag så glad att få göra ändå. Tack så hj. Hoppas vi får träffa kaptan /?/ Arnold Bernstein, då han kommer. Så roligt för Eva och Roy att få en japansk servis från mor och far. Vad dom ska bli glada! Att du inte fick hela "året runt" av Stina eller första halvåret. Jag har en del nr som jag fått av flickorna. Dom kan jag skicka så småningom. Så var brev nr 26 avverkat. - Nr 24 av den 8/8 fick jag till Hålland, då jag satt på en altan på det pensionat, där jag bodde 8 dar efter gemenskapsdagarna, med tvenne nästan helblåa ben! Det var i det brevet du berättade om din olycka. Och jag kände mej i hög grad "sympatisk"! Men det var faktiskt hemskare med dina knän. Det lät för ruskigt. Jag hoppas verkligen att du i fortsättnngen är så försiktig, så att dom håller. Sånt är allvarligt. - Med mej var det så att jag i stället för att gå ur en buss kastade mej pladask ur och hamnade på sandplan där bussen var parke- rad. Troligen fastnade jag med klacken eller ännu troligare med täpsetsen på över- sta trappsteget eller rättare golvet och så bar det rakt ut i backen. Och alla 3 de härliga järnbeslagna trappstegen satte märken i mina ben. Hur tacksam är man inte då man krånglat sej upp att finna att armar och ben höll! För det gjorde dom. Men det är klart att det gjordes hemskt ont sedan. Vänstra benet blev blått från tårna upp till knät och högra från smalbenet och till knät, med den skillnaden att det vänstra var blått runt om nästan lika högt upp. Ja, så har du beskrivning en. Det har senare blivit så ont - det vänstra - så jag har haft svårt att ha nå- got slags förband på det. I förrgår var jag och visade det för en läkare. Han trodde de att det skulle jänna ut sej utan vidare. Fastän i natt hade jag besvärligt. På dagarna är det bättre och jag går ju en del, så det är nog snart över. I mor- ron ska jag fara till Stenared, men då tar jag bil från och till Olofstorp. Det är så att flickorna bjudit ut en fru Jäger, som jag förr hade kontakt med, men som vi inte träffat på många år, och som vi gärna ville möta igen. Jag är så glad att flickorna kände det ansvaret, så därför far jag ut. Annars har vi regn och svalka me mest. Vi ha haft sommar i tre veckor i år f. o. m. midsommar. Det är så gott som allt. I söndags var det visst som dom hade Eva och Roy ute och det tyckte jag var väldigt roligt, fastän jag inte fick vara med. Jag kom hem i onsdags morse. Brev nr 25 fick jag i ett psykologiskt ögonblick. Det jännte ett från David mötte mej på stationen när jag i tisdags förmiddag lämnade Hålland. Det var skojigt. Det gör ni rätt i att ni ger Håkan Cronstoe på båten. 2 gånger lovade han mej att skriva samma dag. Jag ger honom på samma båt! Så var det kaffet ja. Den sort du ville ha fanns inte där flickorna köper. Men dom fick en moccablandning som heter Club Kaffe från USA. En burk innehåller 1 lb = 453 gram och kostar c:a 7:- kr. Jag hämtade det i torisdags em, då jag varit hos doktorn och i dag har Stella varit här och skrivit det som jag inte kunde på blanketten. Men hädaneftter skriver jag själv. Skrev du till Stella nån gång? Hon har kommit upp till mej 2 gånger i denna vecka. Annars brukar ju jag gå dit. Det går inte att skicka mer än en burk åt gången för 2 st. väger mer än 1 kg. utan emballage. Dom köpte hem 3 burkar. Så får du låta oss veta om du tycker om det. Annars får vi försöka någon annan sort. Nu kom kvällsnyheterna och kl. är 22.15. Jag lägger mej nu och ska se om jag kan avsluta detta brev i morron bitti. Tåget går inte förr än kl. 10.40. Gonatt me dej! Och me Oscar!

Gomerron, gomerron! Clary Ohlin hette människan som ogift, som vi ska träffa i dag. Men du känner henne kanske inte. I morronnyheterna i dag meddelades att ett ålderdomshem - jag tror det var i Lycksele - brunnot ner och sex av de gamla brann inne. - På en obehövad järnvägsövergång ett stycke bortom Stenared dödades ett par unga makar som körde sakta över järnvägen. En rälsbuss på väg in till Gbg. Människorna var 26 & 28 år skulle fara till Olofsterp och handla och lämnade denna gång sin 10-mån. baby hemma hos mormor. Tidningarna är liksom fulla av järnvägs- och bilolyckor och mord och annat elände. - Det hade nog varit bra för missionen om Malte Nilssons kunde lämnat något av sina barn hemma. Men dom vågar inte, så ruskigt som det är i detta land nu. Och jag förstår dem. Det är ju hemskt roligt att Agnis hälsotillstånd är sådant att hon kan få resa ut. Det är också godkänt av belgisk läkare. Men jag vet inte ännu när det blir. Vem ska bo på i eran lägenhet då? På torsdag far vi alltså tre till Borås och inviger Olle Colldén till sjukakötterska. Flickorna bakar så mycket dom kan i förväg och ställer någon människa i affären.

Jag tror jag slutar här och tar brevet med mej. Annars kan det nog inte komma iväg i dag.
De tusende hälsningar till er båda med hjärtlig välkomsthälsning hem. Du tycker nog som jag att en av de roligaste dagarna på semestern är den då man kommer hem igen! Inte sant?

M. Lönn